

Ekimde Saklı Bir Güneşim Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Ekim 2021

Hangi düş' e takılı bir nidasın sen ve hangi esintide saklıdır hicranın?

Uğurladığım mevsimin sayılı zemherisisin sen her üşüdüğümde ölümüne açtığım bir çiçek ve her sevdiğimde yaşamın da meali iken sefil varlığın.

Bir tebessümüne tav oldum ben kâinatın ve parmak arası ıssızlığımla üç maymunu oynayan insanlardan olmadım.

Şakıyan iç sesim.

Uyumsuz addedilen varlığım ne de olsa asla nasiplenmedim ben insanların yalanlarından.

Ne hikmetse ölmedim.

Bir nimet bildiğimse hep sevgiydi: ah, o bitimsiz insan sevgim.

Koşulsuz sevdim ben çağın ötesinde bir milat iken sevgim ve çağ atlayan zamanın da gerisinde kaldığım.

Kaynakçam idi Mevla'm ve her O'na seslendiğimde yanıt bulan sorularım.

Tohuma kaçan hayaller misal.

Toprak misali kokan ellerim ve doğanın bir yaratısı iken benliğim topraktan geldiğim toprağa gideceğim.

Tozpembe bildiğim ömrün karanlığına ise yeni yeni vakıfım ve gecede dahi aydınlık görüyorum evreni ne de olsa sihirli bir ışık var içimde nükseden bazense gündüz ışıkları kapalı tuttuğum bir oda gibi ışılan içim ve üşüyen yüreğim.

Mevsimin her dilimi benim için bir dilemma ve mevsimlerden mevsimler örüyorum tek bir günde ve makul olmadığını bilsem bile bir günde kaç mevsim yaşıyorum.

Yasımla büyüyorum ve yaşatıyorum da hayallerimi ve yaşımı koruduğum bazense yaşımı kuruttuğum.

Kurmalı bebek gibi kimi insan ve dillerine pelesenk yaptıkları sevgiyi asla özveri ile yaşamıyor yaşatmıyorlar da.

Müdevimi olduğum tek bir duygu yok ama müridi olduğum muazzam bir dinim var ve işte acılardan nemalandığım ve şükür duygusu ile sabrımı büyüttüğüm ve insanlık makamında sır olan duygulardan inşa ettiğim bir cennet benimki.

Bazen içim içime sığmazken.

Bazense taşkın bir nehir gibi bentleri aştığım bazense çorak bir toprakta açan çöl çiçeği gibi en çok da dikenlerimi kendime batırdığım.

İrki yok duygularımın da acılarımın da.

İman gücümde saklıyım ben ve yüreğimin pimini sevdiğim ilk gün çektim.

Ekimde saklı bir güneşim ben ve ekin mevsimi.

Ektiğim neyse biçtiğim.

İçtiğim neyse taşıttım.

Kaygılarımla yürüdüğüm bazense kayıp düştüğüm.

Bir mizansense aşk itibar ettiğim.

Bir izlekse hayat ihya ettiğim.

Bir renksem hem siyahı hem beyazı sevdiğim

Üstünü örttüğüm gülüşlerim var düşlerin eşlik ettiği bir mikado çöpünde saklıdır fermanım içimde dizgisi yalnızlığın dışındaki yıldı atları...

Araf'ta asılı bir duayım ben dudaklarımda ölümcül bir gizem.

Açık etmediğim değil açık bıraktığım kapıdan dönen rüzgâr ve için için döven ve devinen binlerce acı. Açmadım gözlerim doğduktan sonra ve babam koymuş adımı ve asla solmamak adına üzerim titreyen tüm sevdiğilerim.

Bağdaş kurduğum bir yüreğim var benim ve hala anlaşılmaz iç sesim ve bastırduğum isyan. Şüphesiz mezar taşıma yazacağım o tek cümleyi:

“Asla anlaşılmadım oysaki ben nasıl da sevmişken sizi.”

Bir olmanın güzelliği ve batılı birin aslında birdirbir oynayan bir çocuktan da yok iken farkım.

Asılı kaldığım o kanca aşkın muhtarı ve sevginin muhtırası bir gizem içimde saklı belki de benim gizin içinden çıkmayan bir düş kelebeği ne de olsa bir günlük değildir ömrüm ve ömrü de şiirlerimin sadece sancılı olduğum ve şiir olup yağdığım üzerime üzerime tüten dumanı yangının elbet içimde solmak bilmeyen o meşale.

Günü tehir ettiğim her gece.

Tefe konduğum onca destursuz cümle.

Tav olduğumsa hayata ve mevsimlere.

Transa geçtiğimse her mehtap her asılı kaldığım her askıntı acı ve buğrası dünün.

Kaypak gölgeler ise uzağına kaçtığım.

Kardan adam gibi eridiğim ve burnumun düştüğü lakin kış güneşinde doğduğum bir çiçeğin g/izini sürüp karın damladığı o zeminde can suyu iken sevgim elbet açmaya doyamadığım yediverenlerin müdavimi içimdeki çiçek bahçesi gel gör ki şahit tutulduğum şu rüzgâr ve firarisi olduğum hayallerimin de tek temennisi iken sevginin git gide büyüdüğü.

Israrla yazdığım.

Aralıksız yandığım.

Bazense dün de kaldığım ve mazimi andığım.

Gel-geç bir sevda değilken benimki devinen yüreğimden damlayan her hece ve işte ihbar ettiğim sevgili ilham perim bazen fersah fersah uzak benden bazense o çığırkan sesiyle beni benden eden.

Günü uyuttum geceyi de avuttum.

Şiarım olan umudu ise koydum en tepeye ve basireti bağlanan mutluluğa tutundum ve işte tutuklu kaldığım her hecede kayboldum yeniden ve yeniden ve bulmaksa kendimi o da çok eskiden bir hikâye aralıksız kök söktürdüğüm içimdeki çocuk bazen kökü kuruyan ulu çınar tıpkı babamdan bana yağın rahmet bense onu sevgiyle ve özlemlerle anarken...

Her telden çaldığım.

Öğrenci ve öğretmen.

Bazen hiçliğimle kendime muhalif en çoksa varlığın tokuştuğu duvar dibi ve ben saksıda unutulmuş bir çiçek iken ansızın kaybolup göğe konduğum en yüksekteki izlek.

Ölümüne sevdiğim hayatın kırık penceresi.

Kendime uzak kılındığımın da güncesi.

Deryalar aşttığım dünyalar devirdiğim derdimle yakındığım en yüce makam ve illa ki tutduğum ve bana geri dönen her duyguda şükre ve sabra doyduğum.

Müzmin bir rengim ben bazen solan bazense çok seven ve unutmadığım mazimde seken bir kurşun gibi saplandığım içimde yerle yeksan olan binlerce hayal gibi tutduğum ömre ve Rabbime tutuşan yüreğim mevsimlerde kayıp düşen bir yıldız gibi aslında mahşeri kalabalıkta seçildiğim ve saçıldığım zerreler bazense saçıma konan bir kelebek gibi sevdiğim o çiy tanesi evrenin de armağanı iken gecemle gündüzümle asılı kaldığım gök kubbenin en deli dolu müdavimi hem insan olmanın hem de yokluğun kucağında türettiğim yüzlerce cümle ve yüz bulduğum sadece evrenin o devasa ç/ağrısı...